



KARDINALOVA UVODNA RIJEČ NA OTVARANJU 50.
JUBILARNOG TEOLOŠKO-PASTORALNOG TJEDNA

(Zagreb - Šalata, 26. siječnja 2010.)

1. Radostan sam što smo se danas našli zajedno na zagrebačkoj Šalati na jubilarnom 50. Teološko-pastoralnom tjednu, na kojemu - uz brojne sudionike iz Hrvatske - sudjeluju i naša braća i sestre iz Bosne i Hercegovine, Srijema, Bačke, Boke Kotorske te raznih zemalja Europe i svijeta.

Sve vas srdačno pozdravljam. Pozdravljam preuzvišenog Apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj mons. Marija Roberta Cassarija, oce nadbiskupe i biskupe, predstavnike sestrinskih kršćanskih crkvenih zajednica i predstavnike drugih vjerskih zajednica, braću svećenike, redovnike, redovnice i vjernike laike te cijenjene goste. Poseban pozdrav upućujem rektoru Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. sc. Aleksi Bjelišu.

Želim se ovdje zajedno s vama još jednom spomenuti našega preminulog brata mons. Ivana Prende, zadarskog nadbiskupa, koji je pri Hrvatskoj biskupskoj konferenciji bio predsjednik Vijeća za kler i koji je planirao danas biti s nama. No, Bog je odredio drukčije. Jučer smo njegove zemne ostatke svetom Misom u zagrebačkoj katedrali otpratili njegovoj Crkvi zadarskoj da ih čuva u trajnom spomenu. Vjerujem da je on sada s nama u onom otajstvenom zajedništvu živih i mrtvih i da se zajedno s nama raduje naporima Crkve kako bi na što autentičniji način dala svijetu svjedočanstvo spasonosne Kristove ljubavi.



2. Za ovogodišnji Teološko-pastoralni tjedan naš je Katolički bogoslovni fakultet, slijedeći smjernice Svetoga Oca, koji je - prigodom 150. obljetnice smrti svetog arškog župnika Ivana Marije Vianneya - ovu godinu proglasio Svećeničkom godinom, izabrao temu: »Identitet svećenika danas: očekivanja i pastoralna zbilja«. Riječ koja ima težinu i koja će biti okosnica ovoga tjedna jest »identitet« svećenika u našem vremenu. Sve učestaliji govor o krizama u našem društvu, suočava nas s krizom vrjednota te upućuje na krizu nad svakom krizom, a to je strah od suočenja s izazovima budućnosti. Upravo svećenik, kao sljedbenik svoga učitelja Isusa Krista, pozvan je živim svjedočanstvom i naviještanjem Evanđelja unositi optimizam među ljude i širiti Radosnu vijest spasenja. »Prezbiter pronalazi punu istinu svojeg identiteta u naravi svoje izvedenosti iz Krista, svoga posebnog sudjelovanja i nastavljanja Njega samoga, vrhovnoga i jedinoga svećenika novoga i vječnoga Saveza« (PDV, 12).

Uvodeći Katoličku Crkvu u *Svećeničku godinu*, papa Benedikt XVI. naglasio je potrebu promicanja nutarnje obnove svećenika radi njihova čvršćeg i učinkovitijeg evanđeoskog svjedočenja u današnjem svijetu te u prvi plan stavlja Kristovu vjernost, iz koje izvire i živi svećenikova vjernost. Ta blizina Krista i svećenika potiče na veću brigu glede svećeničke duhovnosti i identiteta koji su odraz Krista, jedinog Vrhovnog svećenika Novoga zavjeta.

»Svećeničko zvanje je otajstvo - kaže Ivana Pavao II. - To je otajstvo čudesne razmjene - *admirabile commercium* - između Boga i čovjeka. Svećenik daruje Kristu svoje čovještvo, kako bi se On mogao njime poslužiti kao sredstvom spasenja, čineći od njega gotovo drugoga sebe. Ako se ne dokuči otajstvo te razmjene, ne može se razumjeti kako se može



dogoditi da se neki mladić, slušajući riječi: slijedi me, odrekne svega radi Krista, siguran da će se tako potpuno ostvariti njegova ljudska osobnost« (Dar i otajstvo, str. 76).

Svećeništvo je neizmjeran dar, ne samo za Crkvu, nego i za sav svijet. Ono uključuje apostolske napore, neumorno i skrovito služenje, ljubav, bezrezervno predanje u služenju Bogu i bližnjemu, unatoč teškoćama i neshvaćanjima, do spremnosti na progone i svjedočenje vlastitom krvlju. »Što reći o hrabroj vjernosti tolikih svećenika koji, uz poteškoće i nerazumijevanja, ostaju vjerni svomu pozivu: biti 'prijateljima Krista', koji ih je pozvao na osobit način, izabrao i poslao?« – zapitao se Papa, a pitamo se i mi na ovim našim prostorima, zahvalni za svijetle uzore svećeništva.

3. Tijekom cijele *Svećeničke godine* trudimo se otkrivati svijetle primjere svećeničke službe u hrvatskom narodu po kojima možemo jasnije raspoznati svoj poziv i svoj identitet. A imamo toliko divnih primjera, među kojima ne smijemo zaboraviti svjedočanstva svećeničkoga zajedništva u vremenima progonstva naše Crkve, kada su svećenici živjeli blizinu s bl. Alojzijem Stepincem. To je zajedništvo istinski odgovor Božjoj ljubavi do mjere tamnica i žrtve za druge. Mi danas ubiremo plodove njihova svjedočanstva i njihovih života.

Draga braćo svećenici, u blaženom Alojziju, čije se pedesete obljetnice svete smrti ove godine spominjemo, otkrivamo kristalno blistavi lik svećeničke svetosti. Po njegovu nam biskupskom geslu: »In te, Domine, speravi! - U tebe se, Gospodine, uzdam!«, trajno iz vječnosti dopire poruka nade. Oslonjen na Boga – nadu, protiv svake ljudske nade, blaženi je Alojzije nepoljuljanom sigurnošću, smjelo i nepokolebivo koračao putem



života dok nije izvršio zadaću koju mu je Bog namijenio. On nam je svjedok da budućnost pripada samo Bogu. On je naš zagovornik, uzor i pomoćnik.

Od njega učimo duhovnom i pastoralnom umijeću raspoznavanja »znakova vremena«, to jest poticaja kojima se Gospodin obraća svojoj Crkvi u promjenljivim povijesnim, društvenim i kulturnim kontekstima. »Radi izvršavanja te zadaće, Crkva je dužna da u svako vrijeme ispituje znakove vremena i tumači ih u svjetlu evanđelja tako da uzmogne odgovoriti na vječna ljudska pitanja o smislu sadašnjeg i budućeg života te o njihovu međusobnom odnosu, i to na način kako odgovara svakom pojedinom naraštaju. Stoga je potrebno spoznati i razumjeti svijet u kojem živimo, njegova očekivanja, težnje i često dramatičan značaj« (GS, 4).

4. Draga braćo svećenici, Crkva u hrvatskom narodu živi ovo vrijeme koje nam je Providnost dodijelila. Treba oslušivati Duha, imati uho za ono što Duh govori Crkvama (usp. Otk 2,7). Ne trebamo se bojati. Pred nama su svijetli uzori koji su svojim identitetom posvjedočili da je vjernost Bogu, Crkvi i svome rodu moguća u svako vrijeme i u svim okolnostima. Sveti Pavao podsjeća svetog Timoteja: »Raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku. Jer nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora« (2 Tim 1,6-7). Neka nam u tome pomogne i ovaj Teološko-pastoralni tjedan.

Zahvaljujem organizatoru, Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, kao i svima koji će svojim predavanjima i interventima na poseban način sudjelovati u ovom jubilarnom 50. Teološko-pastoralnom tjednu. Svim sudionicima želim uspješan i blagoslovljen rad.